

I N M E M O R I A M

Armand Van Assche

Tijdens de eerste planningsvergadering van dit leatuur-nummer, in de lente van vorig jaar, is de naam van Armand Van Assche verscheidene malen gevallen. We hadden toen het vaste voornemen hem te contacteren voor een artikel, maar het is helaas bij een voornemen gebleven. In de zomervakantie is Armand heel onverwacht overleden.

Hij is net geen 50 geworden.

Armand was een warme en hartelijke man, met een innemende persoonlijkheid. Hij was één van de spilfiguren uit de literatuurdidactiek in Vlaanderen. Als literatuurkenner, didacticus, en dichter heeft hij zijn sporen meer dan verdiend, maar bescheidenheid sierde hem. Vonk-lezers zullen hem ongetwijfeld kennen van zijn artikels over leesstrategieën om moderne poëzie te verstaan en over de didactiek van de metafoor, die hij op ons verzoek neerschreef.

Er werden nog meer plannen gemaakt, ik heb onlangs zijn brief met voorstellen teruggevonden. Ideeën genoeg, maar leven tekort...

Omdat we er nog steeds van overtuigd zijn dat hij een plaats in dit nummer verdient, willen we Armand, bij wijze van afscheid, nog één keer zelf aan het woord laten met één van zijn laatste, niet-gepubliceerde gedichten. (RR)

Afscheid

*Hoeveel doden gaan er niet door mijn hoofd
's avonds als ik bij mezelf zit*

*en tussen hen lijk weg te zinken
als een steen onder water*

*verstrikt in tijd die nergens meer is
dan in hun zwarte ogen
waaruit niemand kijkt.*

*Zij spreken tegen mij
als spiegelzalen zonder eind
weinig opwekkend*

*ik heb allang van hen afscheid genomen
maar vind geen deur
om ze uit mijn hoofd te zetten.*